

Ansøgeren er etnisk araber og sunni-muslim af trosretning fra Damaskus, Syrien. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at hun frygter den generelle situation i Syrien. Ansøgeren har til støtte herfor oplyst, at hendes daværende ægtefælle blev slået ihjel [dato i foråret] 2012 af ukendte personer. Ansøgeren frygter, at hun ligeledes vil blive slået ihjel af de ukendte personer. Flygtningenævnet kan lægge den forklaring, som ansøgeren har afgivet under samtalen med Udlændingestyrelsen [dato i foråret] 2019, til grund, herunder at hendes ægtefælle, der var taxachauffør, blev dræbt af ukendte gerningsmænd i Damaskus [dato i vinteren] 2012. For nævnet har ansøgeren forklaret, at hun ikke opsøgte politiet i anledning af ægtefællens død. Det kan nævnet ikke lægge til grund, da det er i modstrid med det tidligere oplyste. Nævnet kan heller ikke lægge til grund, at familiens hjem skulle være blevet opsøgt 10 dage efter drabet af bevæbnede mænd. Ansøgerens forklaring herom er udbyggende og til dels divergerende i forhold til den tidligere forklaring, og hun har ikke på overbevisende måde kunnet redegøre for baggrunden herfor. Det fremgår af ansøgerens forklaring til Udlændingestyrelsen [dato i foråret] 2019, og som hun har gentaget for nævnet, at ansøgeren ikke ved, hvem der stod bag drabet på ægtefællen. Ansøgeren har videre til Udlændingestyrelsen og nævnet forklaret, at hun efter sin flugt har været indrejst i Syrien for at få et pas, som er udstedt [dato i sommeren] 2013. Det fremgår af stempler i hendes pas, at hun har været inde og ude af Syrien henholdsvis [dato i sommeren] 2013, [dato i vinteren], [dato i sommeren] og [dato i sommeren] 2014. Ansøgeren har i tilknytning hertil for nævnet forklaret, at hun godt kunne rejse ind i Syrien efter udstedelsen af passet, da hun i den forbindelse konstaterede, at hun ikke var efterstræbt af myndighederne. På denne baggrund finder nævnet, at ansøgeren ikke kan anses for at være i individuel og konkret fare for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, på grund af drabet på ægtefællen for mere end 7 år siden, hverken fra myndighedernes eller andres side. Det fremgår af ansøgerens brors akter, at han ved Flygtningenævnets afgørelse af [dato i foråret] 2017 blev meddelt opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 7, stk. 1, fordi han ikke ønskede at aftjene værnepligt, og han var på det tidspunkt kommet i den værnepligtige alder. Det fremgår af afgørelsen, at broren indrejste i Danmark [dato i sommeren] 2015, og at baggrunden var de generelle forhold på grund af krigen i Syrien. Det er oplyst, at ansøgerens forældre, fire søstre og en yderligere bror alle har opholdstilladelse i Danmark, og ansøgeren har forklaret, at de udrejste fordi familien følte sig truet af alawitterne i deres område. Det kan efter de foreliggende oplysninger ikke lægges til grund, at ansøgerens bror eller familie i øvrigt må anses for særlig profilerede i forhold til de syriske myndigheder. Nævnet finder derfor på baggrund af bl.a. oplysningerne i Udlændingestyrelsens COI-rapport fra oktober 2019, ”Syria – Issues Regarding Military Service” sammenholdt med det i øvrigt oplyste, at ansøgeren ikke vil være i risiko for at blive afhørt og i den forbindelse blive udsat for overgreb fra de syriske myndigheders side, hvis hun vender tilbage til Syrien. Den omstændighed, at hun er en enlig kvinde med behov for medicin og behandling af sygdommen lupus, og at hun ikke har familie eller et sted at opholde sig ved en tilbagevenden, udgør socioøkonomiske forhold, som ikke er asylbegrundende. På denne baggrund og efter en samlet vurdering finder Flygtningenævnet, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at hun ved en tilbagevenden til Syrien vil være i risiko for forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller stk. 2, fra de syriske myndigheder på grund af sin brors forhold. Nævnet lægger til grund, at ansøgerens hjemområde er Damaskus, idet hun er født og opvokset der, indtil hun som ca. 20-årig flyttede til Alhajaralawad for at bo sammen med sin ægtefælle og hans familie, hvor hun opholdt sig frem til ca. 15 dage efter hans død. Det kan efter baggrundsoplysningerne lægges til grund, at de syriske myndigheder har kontrollen i klagerens hjemområde, Damaskus. Ifølge flere kilder er sikkerhedssituationen i Damaskus blevet forbedret markant, siden de syriske myndigheder i maj 2018 opnåede fuld kontrol i provinsen, jf. landerapport fra februar 2019 ”Syria, Security Situations in Damascus Province and Issues Regarding Return to Syria, Report based on interviews between 16 to 27 November 2018 in Beirut and Damascus”. På tidspunktet for den mission, der fandt sted i november 2018, og som var baggrund for landerapporten, havde der ifølge rapporten i

en længere periode ikke været væsentlige sikkerhedshændelser ud over israelske angreb mod militære installationer nær lufthavnen, ligesom antallet af checkpoints inde i byen var blevet reduceret betydeligt. I januar 2019 var der med få dages mellemrum to eksplosioner i Damaskus, den ene i nærheden af et "military intelligence office" og den anden i nærheden af den russiske ambassade, og enkelte kilder har meldt om hændelser med skyderi og knivstikkeri ved checkpoints og afværgede selvmordsangreb. Visse andre steder i Syrien uden for Damaskus-provinsen er der fortsat en særdeles alvorlig sikkerhedssituation præget af vilkårlig og alvorlig voldsudøvelse, hvilket kan medvirke til at gøre situationen i Damaskus noget skrøbelig. Det må efter en samlet vurdering af baggrundsoplysningerne, der ud over landerapporten fra februar 2019 består af rapporter fra en lang række øvrige kilder, herunder senest bl.a. "Country of Origin Information Report Syria, The Security Situation", Ministerie van Buitenlandse Zaken, fra juli 2019, og "Rättsligt ställningstagande angående prövningen af skyddsbehov för personer från Syrien", Migrationsverket, fra 29. august 2019 og Udlændingestyrelsens COI-rapport fra oktober 2019, "Syria – Issues Regarding Military Service" lægges til grund, at situationen i Damaskus fortsat er alvorlig og skrøbelig. Det må imidlertid endvidere lægges til grund, at risikoen for civile tab som følge af kamphandlinger og lignende i Damaskus siden maj 2018 har ændret sig markant, og at der således over en længere periode har været en forbedring af forholdene i Damaskus. Sammenholdt med de kriterier for opnåelse af beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 3, som lovgiver har forudsat i forarbejderne til bestemmelsen (navnlig pkt. 2.1.2 og 2.3.2 i de almindelige bemærkninger i lovforslag nr. L 72 af 14. november 2014, jf. lov nr. 153 af 18. februar 2015), og praksis fra EMD om anvendelsesområdet for EMRK's artikel 3 i sådanne situationer, finder nævnet, at de aktuelle forhold i Damaskus ikke længere er af en sådan karakter, at der er grundlag for at antage, at enhver vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK's artikel 3 alene som følge af den blotte tilstedeværelse på området. Der er herefter ikke grundlag for at meddele ansøgeren opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 3. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.